

Minder papier en regels, meer koffie en tijd aub!

zaterdag 23 september 2017

Zijn dagelijkse werk is brandhaarden

beteugelen in landen als Syrië en Irak. Dat gaat Dion van den Berg combineren met een nieuwe rol: voorzitter van de Sociale Raad in Tilburg. „We moeten de wijken in, naar mensen toe.”

Stephan Jongerius
Tilburg

Toen hij als vader zo'n dertien jaar geleden te maken kreeg met jeugdzorg, dacht Dion van den Berg: dat kan beter.

Hij werd actief in Balans, oudervereniging voor kinderen met leer- en psychiatrische problemen. Nu wordt hij voorzitter van de Sociale Raad, waarin een 12-tal mensen vanuit burgerperspectief het stadsbestuur van advies dient.

Van den Berg (57) combineert die vrijwilligersjob met zijn werk voor Pax, de vredesorganisatie waarvoor hij al decennia naar (voormalige) brandhaarden in de wereld reist. In voormalig Joegoslavië, Oekraïne, Zuid-Sudan, Democratische Republiek Congo, Syrië, Irak en Colombia bemiddelt hij in wederopbouwprocessen. „In Nederland is decentralisatie van overheids-taken gelukkig geen zaak van leven en dood, maar het is wel een uitdaging om het zo goed mogelijk te doen”, zegt hij in een telefonisch gesprek vanuit Nairobi. „Pittige combinatie? In overleg met de leden en mijn vrouw denken we dat qua tijd moet lukken. En de kennis die ik via de Sociale Raad opdoe, voedt mijn werk in het buitenland en omgekeerd. Een mooie mix.”

Veel zorgtaken zijn, sinds je eigen

ervaring met jeugdzorg, naar de gemeenten gekomen. Is het beter geworden?

„Dichter bij de burger kun je zorg en ondersteuning echt beter bieden. De generalistische hulp vanuit de Toegang functioneert bij de meest voorkomende problemen goed. Mensen krijgen nu vaak vroeger adequate hulp. Maar als het over specialistische hulp gaat en er meerdere problemen tegelijk spelen, is er nog veel te verbeteren. De hulpverlening gaat dan ook nog te makkelijk uit van een gelijkwaardige relatie met gezinnen. Ze willen de zelfredzaamheid van gezinnen waar veel problemen spelen nog wel eens overschatten.”

De Sociale Raad bestaat drie jaar. Wat hebben jullie concreet bereikt?

„Mijn voorganger, Jos van Balveren, heeft de zaak stevig op poten gezet.

We zijn geen babbelbox. We luisteren naar wat in de stad leeft, kijken naar ervaringen in andere steden, analyseren het beleid en de praktijk van alledag en trachten dat te vertalen naar realiseerbare adviezen. Die zijn vaak beleidsmatig. Over de inkoop van zorg hebben we behoorlijke discussies met de gemeente gehad. Die kijkt nu toch meer vanuit de vraag 'welke hulp is nodig', in plaats vanuit de beperkte hoeveelheid geld die ervoor is.”

Wordt de zorg vanuit de gemeente dan geen bodemloze put?

„Het blijft een bezuinigingsoperatie vanuit het Rijk, zo is het gewoon. Maar goedkoper kan het pas op de langere termijn worden. Dan moet er wel een echte cultuuromslag komen. Er zijn nog teveel ambtenaren die liever veilig achter de computer blijven zitten in plaats van burgers te ontmoeten. Als burgers hulp vragen doen ze dat om-

▲ Dion van den Berg in zijn andere rol: overleg met mensen van partnerorganisaties in de grensregio van Noord Kenia en Zuid Soedan.

FOTO SIMONE REMUNSE

3

■ De Sociale Raad bestaat nu drie jaar in Tilburg.

“ Somaliërs hebben ideeën over handeltjes, maar verzuipen in onze regelgeving

— Dion van den Berg

dat ze niet meer uitkomen, dan is argwaan misplaatst. Daarom zijn we blij met het Vertrouwensexperiment. Wethouder Erik de Ridder verdient een compliment dat hij op het juiste moment met zijn vuist op tafel sloeg om dat door te zetten.”

Zie je op dat gebied meer kansen?

„We willen als Sociale Raad zelf zichtbaarder worden en meer de wijk in om van mensen zelf ideeën te krijgen. We gaan jaarlijks een lezing organiseren, een digitaal panel opzetten om van Tilburgers zelf tips en ervaringen te horen. En we gaan periodiek de wijk in, om te beginnen naar Stokkasselt, waar veel speelt, maar ook al hard wordt gewerkt. Goed dat de gemeente met wijken aan zet buurten zeggenschap en budget gaat bieden over hun eigen leefomgeving. Ik zie daar nu al wel kans voor regelluwe buurtjes. Een aantal Somaliërs heeft ideeën over handeltjes, maar verzuipen in onze regelgeving. Laten we alsjeblief eens proberen daar soepeler mee om te gaan en ze kansen te bieden.”

Wat is uw grootste zorg?

„Die komt voort uit de participatiegedachte van de gemeente: burgers moeten zelf meedoen en zo nodig hulp vragen. Veel mensen weten die weg wel te vinden, maar er is ook een forse groep die de weg in de complexe wereld van de overheid kwijt is, die zich buitengesloten voelt en zich zelfs heeft afgekeerd van alles wat naar hulpverlening en ambtenarij riekt. We moeten ons extra inspannen om hen uitnodigen wel mee te doen. Dat moet zoveel mogelijk concreet, in begrijpelijke taal. Dat betekent minder papier en meer overleg met koffie en thee. Daar moet iedereen tijd insteken: ambtenaren, hulpverleners en wethouders.”